

хубава дълга черна дръжка съ посребрени скоби, а до тѣхъ златни гвоздеи и златно чукче. Владиката освети знамето, дръжката и скобитѣ и ги поръси съ светена вода. Тогава се приближи великиятъ князь Николай, взе златното чукче, прекръсти се три пжти и закова съ три гвоздейчета знамето на дългата черна дръжка. Подиръ него дойде синъ му Николай млади, и той закова нѣколко гвоздейчета. Подиръ тѣхъ се наредиха много князе, генерали и голѣми чиновници и заковаха по едно гвоздейче. Най-сетне се показва българскиятъ войвода Цеко Петковъ, цѣлъ изпотенъ. Великиятъ князь му подава чукчето. Стариятъ войвода вдигна очи къмъ небето, прекръсти се смирено, отъ челото му закапаха капки потъ, очитѣ му сж насълзени. Съ трепереща ржка той заковава своето гвоздейче съ думитѣ: „Дай, Боже! На добъръ часъ! Нека Богъ помогне да свършимъ великото народно дѣло“. По гвоздейче забиватъ Иванъ Стефановъ Ивановъ и други първи български младежи.

Когато знамето бѣше добре приковано и стиснато съ златнитѣ скоби върху дългата дръжка, великиятъ князь го поема съ ржка, връзва скжпа панделка, дига го отъ масата и го подава на генералъ Столѣтовъ, който колѣнничи на земята и, като пое знамето, цѣлуна го и високо го издигна въ въздуха. Знамето гордо се разпери на вѣтъра, платоветѣ и реснитѣ заплующѣха. Всички прочетоха написанитѣ думи: *Подарѣкъ отъ самарскитѣ граждани на българския народъ—1876 г.* (четецътъ нека помни, че знамето било готвено за въстанието презъ 1876 г., но закъснѣло, та сега сжщото знаме се поднася на българскитѣ опълченци. Затова стои година 1876. Съ това знаме българитѣ трѣбва да завършатъ дѣлото, започнато на 20 априлъ въ Панагюрище, сир. да извоюватъ народната свобода).

Генералъ Столѣтовъ съ знамето въ ржка се обръща къмъ знаменосеца отъ 3-та дружина и му го подава. Знаменосецътъ го поема съ две ржце яко, защото си-